

Sygn. akt VI U 393/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 marca 2018 roku.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący SSR Przemysław Chrzanowski

Protokolant protokolant sądowy Patrycja Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 19 marca 2018 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy A. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o jednorazowe odszkodowanie

zmienia zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak: (...) w ten sposób, że przyznaje odwołującej A. G. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 26 kwietnia 2017 roku w wysokości w sumie 6 % (słownie: sześć procent) stałego uszczerbku na zdrowiu.

Sygn. akt VI U 393/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 września 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. przyznał A. G. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 26 kwietnia 2017 roku w wysokości 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...), znak: (...)

Odwołanie od tej decyzji w dniu 10 października 2017 roku złożyła A. G.. W jej ocenie uraz jakiego doznała w wyniku zdarzenia z dnia 26 kwietnia 2017 roku powodował wyższy uszczerbek na zdrowiu.

odwołanie, k. 1 akt

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 9 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu ponownie wskazał, że na podstawie przedłożonej dokumentacji ustalono 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu.

odpowiedź na odwołanie, k. 4 akt

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W związku z wypadkiem przy pracy z dnia 26 kwietnia 2017 roku A. G. doznała uszczerbku na zdrowiu. Na skutek poślizgnięcia się i upadku na twarde podłoże, na którym był rozlany 80 % kwas octowy, ubezpieczona doznała oparzenia chemicznego lewej nogi.

okoliczność bezsporna

Okolicznością sporną w sprawie było ustalenie, czy ww. uszczerbek na zdrowiu nastąpił w wysokości 2 %, czy też w wyższej wysokości.

okoliczność sporna

Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii celem ustalenia, czy wskutek zdarzenia z dnia 26 kwietnia 2017 roku odwołująca A. G. doznała stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, a jeżeli tak to w jakiej procentowej wysokości.

k. 6 akt

Biegły sądowy specjalista chirurg i chirurgii naczyniowej dr med. J. P. wskazał, że zgodnie z tabelą oceny procentowej stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, stały uszczerbek na zdrowiu wynosi 6% wg pkt. 149, 160 (per analogiam) złącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej. Biegły stwierdził u ubezpieczonej szpecące pooparzeniowe przebarwienia skóry uda i podudzia lewego.

opinia biegłego – k. 13-14 akt

Strony zgodziły się z opinią biegłego lekarza sądowego specjalisty chirurga i chirurgii naczyniowej dra med. J. P., gdyż nie zgłosiły do niej zastrzeżeń.

punkt 3 z karty 16, k. 17 i k. 22 akt

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w tym o wskazaną powyżej dokumentację znajdującą się w aktach sprawy i organu rentowego oraz w oparciu o sporządzoną opinię biegłego lekarza sądowego specjalisty chirurga i chirurgii naczyniowej dra med. J. P..

Sąd swoje rozstrzygnięcie oparł na przekonywującej i niekwestionowanej przez strony procesu opinii biegłego sądowego. Opinia biegłego jest jasna, spójna i logiczna. Została sporządzona przez specjalistę z zakresu schorzenia odwołującej, w tym biegły ustosunkował się do żądania odwołującej i stanowiska organu rentowego - po dogłębnej analizie całej dokumentacji medycznej oraz dodatkowo po przeprowadzeniu przez biegłego badania lekarskiego. Biegły szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko zawarte w opinii w zakresie przyczyny i uszczerbku na zdrowiu.

W konsekwencji zdaniem Sądu niezasadne jest kontynuowanie procesu i zasięganie kolejnej opinii. Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii (4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPUS 2000, nr 22, poz. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161, z dnia 18 września 1997 r., II UKN 260/97, OSNAPUS 1998, nr 13, poz. 408 oraz z dnia 10 grudnia 1997 r., II UKN 391/97, OSNAPUS 1998, nr 20, poz. 612). Biorąc powyższe pod uwagę, w ocenie Sądu wszystkie okoliczności dotyczące sprawy zostały wyjaśnione treścią opinii biegłego i protokołem powypadkowym. Dopuszczenie dowodu z kolejnej opinii biegłego nie było zatem celowe i konieczne.

Strony nie wnosiły o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 11 ust. 1 ustawy z dnia 20 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (dalej „ustawa wypadkowa”) ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej doznał stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, przysługuje jednorazowe odszkodowanie.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy wypadkowej za wypadek przy pracy uważa się nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych.

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że uraz, którego doznała A. G. w dniu 26 kwietnia 2017 roku, powstał podczas świadczenia przez nią pracy. Aby dane zdarzenie mogło zostać uznane za wypadek przy pracy, musi być ono wywołane nagłą przyczyną zewnętrzną. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że co do zasady wykonywanie zwykłych (typowych, normalnych), choćby stresujących lub wymagających dużego wysiłku fizycznego, czynności (obowiązków) przez pracownika, nie może być uznane za zewnętrzną przyczynę wypadku przy pracy, gdyż sama praca nie może stanowić zewnętrznej przyczyny w rozumieniu definicji wypadku przy pracy, ale może nią być dopiero określona nadzwyczajna sytuacja związana z tą pracą, która staje się współdziałającą przyczyną zewnętrzną (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt I PK 162/14, Lex nr 1678949, zob. także wyroki Sądu Najwyższego z dnia 4 listopada 2014 r., sygn. akt III UK 32/14, Lex 1628875, czy też z dnia 4 kwietnia 2012 r., sygn. akt II UK 181/11, Lex nr 1216850).

W niniejszej sprawie taka nadzwyczajna okoliczność wystąpiła. Na skutek poślizgnięcia się i upadku na twarde podłoże, na którym był rozlany 80 % kwas octowy, ubezpieczona doznała oparzenia chemicznego lewej nogi.

Z tych wszystkich przyczyn należy uznać, że uraz, którego doznała odwołująca podczas wykonywania przez nią pracy, powstał z przyczyny zewnętrznej w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej. Tym samym zdarzenie to musi być zakwalifikowane jako wypadek przy pracy.

Dodatkowo jest spełniona pozostała przesłanka, o której mowa w art. 11 ust. 1 ustawy wypadkowej. Jak stwierdził biegły lekarz sądowy specjalista chirurg i chirurgii naczyniowej dr med. J. P., odwołująca doznała w wyniku przedmiotowego zdarzenia stałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 6 %. Biegły stwierdził u ubezpieczonej szpecące poparzeniowe przebarwienia skóry uda i podudzia lewego.

W ocenie Sądu opinia biegłego nie budzi wątpliwości z punktu widzenia metodologii, poprawności, rzetelności i prawidłowości rozumowania.

Przedstawioną opinię biegłego lekarza sądowego specjalisty chirurga i chirurgii naczyniowej dra med. J. P. Sąd uznał za miarodajny dowód w sprawie, stanowiący podstawę rozstrzygnięcia.

W świetle poczynionych powyżej ustaleń faktycznych, w tym na podstawie w/w opinii, w ocenie Sądu należało zmienić zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...) znak: (...) i przyznać odwołującej A. G. prawo do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku z dnia 26 kwietnia 2017 roku w wysokości w sumie 6 % stałego uszczerbku na zdrowiu, którego wypłatę, według prawidłowej stawki, dokona organ rentowy.